РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 40/16
29.01.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Милки Михај, адвокат из Вршца, Стеријина 50, против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, ради поништаја решења број: 0031-10412-817/2015 од 20.11.2015. године, у предмету остваривања права на новчану накнаду, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.
II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Филијале Вршац број УП.I 3600-10411-587-1/2015 од 27.08.2015. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености.

Тужбом поднетом Управном суду дана 31.12.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је био запослен у Б.Б. до дана .... године, када му је радни однос престао решењем послодавца број 838/1 од 15.07.2015. године, као технолошком вишку услед технолошких, економских и организационих промена код послодавца, након чега се тужилац дана 10.08.2015. године пријавио на евиденцију незапослених лица и тог дана поднео захтев за остваривање траженог права. Наводи да је тужени одбио његову жалбу изјављену против првостепеног решења из разлога што је тужиоцу радни однос престао услед исплата отпремнине по одлуци Владе о програму решавања вишка запослених, у већем износу од отпремнине утврђене Законом о раду, а у складу са чланом 67. став 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. С тим у вези наводи да се није својевољно определио за исплату отпремнине или накнаде у складу са Одлуком Владе Републике Србије, нити је дао сагласност на престанак радног односа на начин утврђен чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због чега сматра да је основан његов захтев за признавање права на новчану накнаду за време незапослености. Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на његову

штету, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и у спору пуне јурисдикције реши предметну управну ствар на начин предложен у петитуму тужбе, а туженог обавеже да тужиоцу надокнади трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени одбио жалбу тужиоца, налазећи да је правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем одбио, као неоснован, захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, на основу одредбе члана 67. став 2. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл.гласник РС" бр. 36/09...38/15). Ово јер је у проведеном поступку утврђено да је тужиоцу радни однос престао на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду уз исплату отпремнине - новчане накнаде у износу од 820.108,56 динара, који износ је већи од отпремнине коју би тужилац евентуално добио у складу са Законом о раду (члан 158.), с обзиром да је из потврде послодавца број 1036 од 23.07.2015. године утврђено да просечна зарада тужиоца за последњих 12 месеци које претходе месецу у којем је престало осигурање износи 46.182,00 динара. Стога је, и по налажењу туженог, правилно поступио првостепени орган када је донео ожалбено решење сагласно одредби члана 67. став 1. Закона. У образложењу оспореног решења тужени је навео и то да је ценио све жалбене наводе, али је нашао да нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари, јер тужиоцу након престанка радног односа није исплаћена отпремнина у складу са Законом о раду, већ отпремнина из буџета Републике Србије, која је већа од отпремине утврђене у складу са чланом 158. Закона о раду, као и то да тужени само цени да ли се у конкретном случају ради о основу за остваривање права на новчану накнаду прописан чланом 67. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености као услову за остваривање права на новчану накнаду, а да није овлашћен да цени законитост акта о престанку радног односа који је тужилац могао да оспорава у поступку пред надлежним судом.

Одредбом члана 67. став 1. тачка 1. подтачка 1) Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Сл.гласник РС" бр. 36/09...38/15), прописано је да незапослени има право на новчану накнаду у случају престанка радног односа или престанка обавезног осигурања, по основу престанка радног односа отказом од стране послодавца, у складу са прописима о раду, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, у складу са законом, осим лица која су се, у складу са одлуком Владе о утврђивању програма решавања вишка запослених, својевољно определила за новчану накнаду или посебну новчану накнаду - у већем износу од

висине отпремнине утврђене Законом о раду.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр. 24/05...75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Код неспорне чињенице да је тужиоцу исплаћена отпремнина у износу од 820.108,56 динара, који износ је већи од отпремине која би му припала у складу са одредбама Закона о раду на које се тужени позвао у образложењу оспореног решења, правилан је и по оцени суда закључак туженог органа да је правилно првостепени орган одлучио када је одбио захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду, дајући за своју одлуку разлоге које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Код напред наведеног, суд је наводе тужбе оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку суда у овом предмету, при чему су наводи тужбе, уједно и поновљени наводи жалбе које је тужени орган, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр.33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр.30/10) правилно оценио у образложењу оспореног решења, са којих разлога оцена тих навода није посебно образлагана у овој пресуди.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11, 55/14), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.01.2018. године, 17 У 40/16

Записничар **Председник већа-судија**
Снежана Вујачић,с.р. **Душица Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЗ